

Arrest

nr. 175 671 van 30 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 november 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

1.2. Op 8 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 23 juli 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

1.4. Op 11 februari 2013 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.5. Op 18 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Op 18 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de partner van de verzoekende partij, mevrouw H.S.M.H. een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Bij arrest nr. 154 336 van 13 oktober 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.5.

1.8. Op 29 oktober 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

1.9. Op 29 januari 2016 neemt de burgemeester van Zoersel een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij krijgt tot 29 februari 2016 de tijd om de ontbrekende bewijzen ter staving van haar aanvraag in te dienen.

1.10. Op 9 maart 2016 maakt de verzoekende partij dagcontracten van een interim-bureau voor tewerkstelling in de maand februari 2016 over.

1.11. Op 14 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, 2de lid , van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 29/10/2015 werd ingediend door: (...)

om de volgende reden geweigerd :

** Voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4 (wet 15.12.1980) om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.*

Op 29/10/2015 dient betrokkene een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als werkzoeker /werknemer (art. 40§4, 1ste lid wet van 15/12/1980). Gezien betrokkene echter heeft nagelaten om binnen de termijn van drie maanden de nodige documenten voor te leggen ter staving van zijn aanvraag, diende het dossier bijgevolg als onvolledig beschouwd te worden . Op 29/01/2016 nam de gemachtigde van de burgemeester van zijn verblijfplaats Zoersel dan ook een weigeringsbeslissing, nl. een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De weigeringsbeslissing werd op 01/02/2016 door betrokkene betekend. Hij kreeg uiterlijk tot 29/02/2016 om de ontbrekende bewijzen, voor zijn aanvraag, aan te leveren.

Uit het administratief dossier is gebleken dat betrokken pas op 09/03/2016, buiten de voorziene termijn van 1 maand, bijkomende documenten betreffende zijn aanvraag voorlegde. Het betrof dagcontracten van het interimbureau Ranstad voor tewerkstelling in de maand februari 2016. Uit verder onderzoek en nazicht van de RSZ databank is gebleken dat betrokkene sinds zijn aanvraag op 29/10/2015, slechts twaalf dagen (tussen 11/02/2016 en 26/02/2016) de kans heeft gekregen om in België te werken. Het betrof occasionele tewerkstelling in interimverband (Randstad Belgium NV). Op basis van deze achterhaalde en, gezien de beperkte periode, marginale tewerkstelling kan betrokkene overeenkomstig art. 50 § 2,1° lid van het KB 08/10/1981 geen verblijfsrecht als werknemer bekomen. Nergens uit het dossier kan immers blijken dat betrokkene na 26/02/2016 nog de kans heeft gekregen om te werken in België.

Gezien deze vaststelling, dient betrokkene eerder als werkzoekende beschouwd te worden.

Voor zover betrokkene als werkzoeker de inschrijving zou wensen, dient aangetoond te worden dat er voldaan is aan de verblijfsvoorwaarden zoals opgenomen in art. 50 §2, 3°lid van het KB dd 08/10/1981, namelijk een inschrijving als werkzoekende (recent VDAB attest) of sollicitatiebewijzen en een reële kans op werk. In hoeverre betrokkene nog werkwilbig is of verder op zoek is naar een job is niet duidelijk. Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende zijn actieve zoektocht naar een job. Het is niet omdat betrokkene in beperkte mate de kans gekregen heeft om tewerkstelling te verrichten, dat daar automatisch kan van afgeleid worden dat hij in de toekomst een reële kans op niet - marginale tewerkstelling maakt.

Bij gebrek aan concrete bewijzen moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op nieuwe (niet-marginale) tewerkstelling.

Gezien betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15/12/1980, kan een verblijfsrecht van meer dan drie maanden hem dan ook niet worden toegekend.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als werknemer aangevraagd op 29/10/2015 hem geweigerd werd en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond. “

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van acht dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het motiveringsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting van de motiveringsplicht en de bevoegdheid van de Raad en na het citeren van de motieven van de bestreden beslissing, betoogt de verzoekende partij dat zij op 23 juli 2012 verzocht om een verblijfsrecht als burger van de Europese Unie als werknemer/werkzoekende en op 11 februari 2013 in het bezit werd gesteld van een E-kaart, dat zij alsdan gedurende twee jaar ononderbroken tewerkgesteld was, doch op 11 juni 2014 onvrijwillig werkloos werd, dat zij zich daarna inschreef bij de VDAB, een trajectovereenkomst aanging en veelvuldig solliciteerde teneinde tewerkstelling te kunnen hervatten, hetgeen onbetwistbaar haar werkbereidheid aantoonde. Zij vervolgt dat hoewel het geen sinecure is een tewerkstelling te bekomen, zij opnieuw werd tewerkgesteld in het kader van interim-arbeid sedert 28 mei 2015, welke stukken bij de voorgaande aanvraag werden voorgelegd en waaruit komt vast te staan dat er, in weerwil van datgene wat er door de gemachtigde van de staatssecretaris wordt voorgehouden, wel degelijk een reële kans op tewerkstelling openstaat en zij zelfs opnieuw als werknemer dient beschouwd te worden. Zij meent dat de gemachtigde dan ook totaal onredelijk optreedt door haar aanvraag af te wijzen nu zij niet zou aantonen een reële kans op tewerkstelling te maken, dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing alle elementen van het dossier in ogenschouw dient te nemen en te beoordelen, hetgeen *in casu* overduidelijk is nagelaten, nu zij zich enkel en alleen baseert op de recent neergelegde stukken, terwijl de overige documenten eveneens aantonen dat zij tussen 2012 en 2014 werd tewerkgesteld op continue basis en vanaf mei 2015 tot op heden. Hoewel deze tewerkstellingen niet meer actueel zijn, moet hiermee, volgens de verzoekende partij, wel degelijk rekening worden gehouden bij de beoordeling van de stabiliteit van de bestaansmiddelen en de mogelijkheden tot tewerkstelling, nu deze immers aantonen dat zij meer dan twee jaar ononderbroken werd tewerkgesteld en sinds mei 2015 tot op heden op basis van interim-

arbeid, dat de redenering van de gemachtigde er dan ook zou op neerkomen dat er een bijkomende voorwaarde wordt toegevoegd aan artikel 40 van de vreemdelingenwet, met name het hebben van een vast contract, hetgeen uiteraard niet kan, dat het bovendien niet ter zake doet om als EU-werknemer te worden beschouwd of er tewerkstelling is in dag-week of jaarcontracten en of dit al dan niet tewerkstelling van bepaalde of onbepaalde duur betreft, dat bovendien eveneens het inkomen van haar partner bij de beoordeling in aanmerking dient te worden genomen. Zij wijst erop dat teneinde van voldoende bestaansmiddelen te kunnen spreken er geen referentiebedrag is voorzien, doch er wel rekening mag gehouden worden met de aard en de regelmatigheid van de inkomsten. De verzoekende partij merkt op dat haar partner ononderbroken is tewerkgesteld, terwijl zij en haar partner inwonen bij haar zus en derhalve niet alleen geen kosten inzake huisvesting dienen te dragen, doch tevens geen beroep kunnen doen op de sociale bijstand, nu de inkomsten van haar partner hiervoor te hoog zijn. Zij meent dat zij en haar partner dan ook op geen enkel ogenblik een onredelijke belasting kunnen vormen voor de sociale bijstand en dan ook sedert 2012 op geen enkel ogenblik om bijstand hebben verzocht, hetgeen de achterliggende reden betreft tot het aantonen van voldoende en stabiele bestaansmiddelen, dat zij en haar partner dan ook wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet opgelegde motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing inzake de beslissing naar aanleiding van de aanvraag van de verzoekende partij naar artikel 51, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet en inzake de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat ook de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

3.3. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40 van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende

middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

3.4. De verzoekende partij diende op 29 oktober 2015 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende in. De Raad merkt op dat *in casu* de bewijslast bij de verzoekende partij ligt. Artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling moet bewijzen dat hij werknemer of zelfstandige is of werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

3.5. werknemer

Het verblijfsrecht als werknemer wordt de verzoekende partij geweigerd daar de tewerkstelling van de verzoekende partij, gezien de beperkte periode, marginaal is en achterhaald. Immers, zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, is uit onderzoek en nazicht van de RSZ databank, op 14 april 2016 zoals blijkt uit het administratief dossier, gebleken dat de verzoekende partij sinds haar aanvraag op 29 oktober 2015 slechts twaalf dagen de kans heeft gekregen in België te werken en dit tussen 11 en 26 februari 2016, dat het occasionele tewerkstelling in interim-verband betrof.

De verzoekende partij meent dat zij als werknemer dient te worden beschouwd daar zij opnieuw werd tewerkgesteld in het kader van interim-arbeid sedert 28 mei 2015.

Met haar betoog gaat de verzoekende partij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waar het verblijfsrecht als werknemer geweigerd wordt omdat de tewerkstelling van de verzoekende partij marginaal en achterhaald is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij sinds haar aanvraag op 29 oktober 2015 slechts twaalf dagen werkte tussen 11 en 26 februari 2016. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het overzicht van DOLSIS gecontroleerd op 14 april 2016, blijkt dat de verzoekende partij heden niet tewerkgesteld is. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij als werknemer dient beschouwd te worden daar zij tewerkgesteld is in het kader van interim-arbeid sedert 28 mei 2015, nu zij geenszins op het ogenblik van de bestreden beslissing tewerkgesteld was en gezien de tewerkstelling in de maanden voorafgaand aan de bestreden beslissing marginaal was.

In zoverre de verzoekende partij meent dat het vereisen van het hebben van een vast contract zou neerkomen op het toevoegen van een voorwaarde aan artikel 40 van de vreemdelingenwet, dat het niet ter zake doet of de tewerkstelling gebeurt in dag/week of jaarcontracten en of de tewerkstelling voor bepaalde of onbepaalde duur is, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij voor het verkrijgen van een verblijfsrecht als werknemer het hebben van een vast contract of een tewerkstelling in jaarcontracten of een tewerkstelling van onbepaalde duur zou vereisen. De verzoekende partij gaat er aan voorbij dat haar het verblijfsrecht wordt geweigerd omdat haar tewerkstelling marginaal en achterhaald is op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en niet daar zij werd tewerkgesteld in interim-verband. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris door het eisen van een niet marginale tewerkstelling geen bijkomende voorwaarde toevoegt aan de wet, maar wel gevestigde rechtspraak van het Hof van Justitie toepast. Uit deze gevestigde rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat het begrip “werknemer” ruim moet worden uitgelegd, met name als “*iemand [die] gedurende een bepaalde tijd voor een ander en onder diens gezag prestaties levert en als tegenprestatie een vergoeding ontvangt*” (zie K. LENAERTS, Europees Recht, Antwerpen - Cambridge, Intersentia, 2011, 164.). Evenwel benadrukt het Hof van Justitie dat het vrij verkeer van werknemers slechts wordt gewaarborgd aan personen die een werkzaamheid van economische aard verrichten. In andere woorden: het vrij verkeer van werknemers geldt slechts voor het verrichten van “*reële en daadwerkelijke arbeid, met uitsluiting van werkzaamheden van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig blijken.*” (HvJ 23 maart 1981, nr. C-53/81, Levin, punt 17; HvJ 13 april 2000, nr. C-176/96, Lehtonen, punt 44; HvJ 6 november 2003, nr. C-413/01, Ninni-Orasche, punt 26). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat de tewerkstelling, sinds het indienen van de aanvraag, slechts enkele dagen betrof. De verwerende

partij wijst er op dat de verzoekende partij, na het indienen van haar aanvraag om een verklaring tot inschrijving als werknemer, slechts twaalf dagen heeft gewerkt tussen 11 en 26 februari 2016. Deze feitelijke gegevens worden ondersteund door de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om hieruit af te leiden dat het slechts een marginale tewerkstelling betrof die op zich geen aanleiding kan geven tot het verlenen van een verblijfsrecht als werknemer. Bovendien betwist de verzoekende partij niet dat de tewerkstelling achterhaald is en zij aldus heden niet meer tewerkgesteld is. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou hebben besloten dat de verzoekende partij geen verblijfsrecht als werknemer kan bekomen daar de tewerkstelling achterhaald en, gezien de beperkte periode, marginaal is.

De Raad ziet voorts niet in, en de verzoekende partij toont ook niet aan, op welke wijze de verwerende partij, naar aanleiding van een aanvraag tot een verklaring van inschrijving als werknemer op 29 oktober 2015, nadat het verblijf van de verzoekende partij op 18 mei 2015 beëindigd werd daar de verzoekende partij niet meer voldeed aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet gelet op de beëindiging van de tewerkstelling sinds 11 juni 2014 (en gelet op het niet aantonen nog over een verblijfsrecht te beschikken als werkzoekende of beschikker van voldoende bestaansmiddelen), rekening diende te houden met tewerkstellingen uit het verleden. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om het verblijfsrecht als werknemer te weigeren aan een persoon die na de aanvraag slechts marginaal tewerkgesteld is geweest en waarvan de tewerkstelling op het ogenblik van de bestreden beslissing achterhaald is, met andere woorden die op het ogenblik van de bestreden beslissing niet meer tewerkgesteld is, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

3.6. werkzoekende

Het verblijfsrecht als werkzoekende wordt de verzoekende partij geweigerd daar de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op nieuwe (niet-marginale) tewerkstelling. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat het niet duidelijk is in hoeverre de verzoekende partij nog werkwillic is of verder op zoek is naar een job, daar nergens in het dossier enige informatie terug te vinden is betreffende zijn actieve zoektocht naar een job, dat het niet is omdat de verzoekende partij in beperkte mate de kans gekregen heeft om tewerkstelling te verrichten, dat daar automatisch kan van afgeleid worden dat zij in de toekomst een reële kans maakt op niet-marginale tewerkstelling.

De verzoekende partij betoogt dat zij gedurende twee jaar ononderbroken tewerkgesteld werd en op 11 juni 2014 onvrijwillig werkloos werd, dat zij zich daarna inschreef bij de VDAB, een trajectovereenkomst aanging en veelvuldig solliciteerde teneinde een tewerkstelling te hervatten, wat haar werkbereidheid aantoonst, dat zij opnieuw tewerkgesteld werd in het kader van interim-arbeid sedert 28 mei 2015, welke stukken bij de voorgaande aanvraag werden voorgelegd en waaruit komt vast te staan dat zij wel degelijk een reële kans op tewerkstelling maakt. Zij wijst erop dat de verwerende partij alle elementen van het dossier in ogenschouw dient te nemen, hetgeen zij *in casu* nagelaten heeft en zich enkel en alleen baseert op de recent neergelegde stukken, terwijl de overige documenten eveneens aantonen dat de verzoekende partij tussen 2012 en 2014 werd tewerkgesteld op continue basis en vanaf mei 2015 tot op heden. Zij meent dat hoewel deze tewerkstellingen niet meer actueel zijn, hiermee wel rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van de stabiliteit van de bestaansmiddelen en de mogelijkheden tot tewerkstelling.

Vooreerst herhaalt de Raad dat *in casu* de bewijslast bij de verzoekende partij ligt. Artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling moet bewijzen dat hij werknemer of zelfstandige is of werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. De verzoekende partij heeft naar aanleiding van haar aanvraag tot verklaring tot inschrijving van een werkzoekende/werknemer, en dan nog laatitjdig, enkel dagcontracten van een interimbureau in de maand februari 2016 voorgelegd. Het kan de verwerende partij, gelet op de bewijslast die toekomt aan de verzoekende partij, niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met vroegere tewerkstellingen waarvan geen bewijs wordt bijgebracht. Bovendien gaat de verzoekende partij er aan voorbij dat op 18 mei 2015 haar verblijfsrecht beëindigd werd daar zij niet meer voldeed aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet gelet op de beëindiging van de tewerkstelling sinds 11 juni 2014 en zij niet kon aannemelijk maken nog steeds recht te hebben op een verblijfsrecht als werkzoekende of beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Gelet op de beëindiging van het verblijfsrecht op 18 mei 2015 daar de verzoekende partij werkloos was geworden op 11 juni 2014 en de verzoekende partij niet aannemelijk maakte nog over een verblijfsrecht te beschikken als werkzoekende, komt het de Raad niet

onredelijk voor, bij het opnieuw indienen van een aanvraag tot verklaring van inschrijving als werkzoekende, te vereisen dat de verzoekende partij aantoonbaar ingeschreven te zijn als werkzoekende en een reële kans te maken op werk, waarbij rekening gehouden wordt met de nieuwe situatie van de verzoekende partij en waarbij geen rekening meer wordt gehouden met de situatie voor 18 mei 2015. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij, op basis van de door de verzoekende partij neergelegde stukken en de haar gekende informatie die zich in het administratief dossier bevindt, op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op een nieuwe niet-marginale tewerkstelling, dat het niet duidelijk is in hoeverre de verzoekende partij nog (maw: heden) werkwilig is of verder op zoek is naar een job, dat nergens in het dossier enige informatie te vinden is betreffende haar actieve zoektocht naar een job, dat het niet is omdat de verzoekende partij in beperkte mate de kans gekregen heeft om tewerkstelling te verrichten, dat daar automatisch kan van afgeleid worden dat zij in de toekomst een reële kans op niet-marginale tewerkstelling maakt. Bovendien wijst de Raad er op dat de verzoekende partij wel aangeeft dat zij sedert mei 2015 tot op heden tewerkgesteld is op basis van interim-arbeid, doch ontkent de verzoekende partij niet dat deze tewerkstelling sinds 29 oktober 2015 slechts twaalf dagen betrof en aldus kan beschouwd worden als een beperkte of marginale tewerkstelling. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat op basis van deze marginale recente tewerkstelling, in weerwil van het oordeel van de gemachtigde, wel degelijk een reële kans op niet-marginale tewerkstelling zou kunnen worden afgeleid.

3.7. In zoverre de verzoekende partij stelt dat bovendien eveneens het inkomen van haar partner bij de beoordeling in aanmerking dient te worden genomen, dat teneinde van voldoende bestaansmiddelen te kunnen spreken er geen referentiebedrag is voorzien, doch er wel rekening mag gehouden worden met de aard en de regelmatigheid van de inkomsten, dat haar partner ononderbroken is tewerkgesteld, terwijl zij en haar partner inwonen bij haar zus en derhalve niet alleen geen kosten inzake huisvesting dienen te dragen, doch tevens geen beroep kunnen doen op de sociale bijstand, nu de inkomsten van haar partner hiervoor te hoog zijn, dat zij en haar partner dan ook op geen enkel ogenblik een onredelijke belasting kunnen vormen voor de sociale bijstand en dan ook sedert 2012 op geen enkel ogenblik om bijstand hebben verzocht, hetgeen de achterliggende reden betreft tot het aantonen van voldoende en stabiele bestaansmiddelen, dat zij en haar partner dan ook wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikken, gaat zij er aan voorbij dat zij een aanvraag tot verklaring tot inschrijving heeft ingediend als werknemer/werkzoekende overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet. Het beschikken over voldoende bestaansmiddelen is geen voorwaarde tot het verkrijgen van een verblijfsrecht als werknemer of werkzoekende overeenkomstig voormeld artikel, zodat de uiteenzetting van de verzoekende partij aangaande de bestaansmiddelen waarover haar partner beschikt en betreffende de kosten inzake huisvesting niet dienstig is ter weerlegging van de motieven van de *in casu* bestreden beslissing, die enkel heeft vastgesteld dat het verblijfsrecht als werknemer of werkzoekende waar om de verzoekende partij verzocht in haar aanvraag van 29 oktober 2015 niet kan worden toegekend.

3.8. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk handelde.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER